

love gennemføres. Det er lige det modsatte af Erhvervenes Frihed.

Overhovedet forekommer det mig, at ikke blot i disse Skattelove, men i hele Karakteren af det foreliggende Skattelovkompleks opdager man en Tendens, vi i højeste Grad maa beklage. Det er en vis ensidig Tendens til at vende dette Skattelovkompleks' Brod mod en enkelt Side af vort Samfund, nemlig mod Byerne, mod Byerhvervene, mod Bylivet og skaane den anden Side af vort Samfund. Det gælder en saadan Ting som den nu foreslaaede kombinerede Ejendoms- og Grundskyld. Det Fradrag paa 10 000 Kr., som den ærede sidste Taler nævnte, og som vel ogsaa i Almindelighed er meget fornuftigt — det kan godt være, det maa nærmere undersøges gennem Udvalgsbehandlingen — kommer, saa vidt jeg skønner, til ude paa Landet at aflaste i hvert Fald de mindre Gaardmænd. Det er ikke rigtigt, hvad den ærede Taler sagde, at „Social-Demokraten“ havde kaldt det „en Gave til Gaardmændene“. Det har ikke staaet i „Social-Demokraten“, men der har staaet, hvad sandt er, at det er et Forsøg paa at aflaste Gaardmændene noget for den Byrde, de ellers vilde faa. Det skal jeg nu lade være, hvad det være vil; men det er mit Skøn, at en Del Husmænd vil faa en Merbeskatning ved den kombinerede Grund- og Ejendomsskyld, her er Tale om, fordi Værdien af deres Bygninger ikke er saa høj, at de faar Nytte af dette Fradrag paa 10 000 Kr. Saadan tror jeg, det vil ligge, saaledes at ærede Medlemmer vil være inde paa noget af det samme, som vi bekæmpede saa stærkt i 1903. De Venstremænd, der begejstret havde stemt for Skattelovkomplekset af 1903, fik da ogsaa noget andet at føle, da i 1904 og 1905 Virkningerne begyndte at vise sig derude. Det viste sig, hvor demokratisk rigtigt vi havde handlet, da vi fra vor Side stemte mod Skattelovkomplekset af 1903, der for en stor Del omlagde Skatten fra Gaardmænd og større Skatteydere til Husmænd og mindre Skatteydere. Dette maa nærmere undersøges, og det er et meget vigtigt Punkt.

Men med Hensyn til Byerne maa jeg naturligvis ganske naturligt som Københavns-Repærentant dvæle et Øjeblik ved Hovedstaden. Det er saaledes, at denne kombinerede Grund- og Ejendomsskyld vil forøge Grund- og Ejendomsskyldværdien her i Hovedstaden med over 200 Mill. Kr. Det er ogsaa forstaaeligt, at dette 10 000 Kr.s Fradrag, som ved almindelige Landejendomme og spredt Bebyggelse med mindre

Huse og Ejendomme naturligvis kommer til at betyde en Del for de enkelte, ikke nær kommer til at betyde det samme for en stor By med store Ejendomme og mange Beboelseslag. Det maa da nøje undersøges, om det er retfærdigt og forsvarligt at paa-byrde Hovedstaden en saadan ny Grundskat til Staten ved en saadan Omlægning. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, det maa ogsaa nærmere undersøges. Vi er — det ved alle — Tilhængere af, at Ejendomsskylden forvandles til en Grundskyld, men det skal ske paa en fornuftig og forsvarlig Maade. Vi tog Ordet derfor i 1903, og jeg har ogsaa senere taget Ordet derfor — jeg gennemløste forleden Toldlovsforhandlingen i 1906—08 og ser, at jeg ogsaa ved den Lejlighed meget stærkt har taget Ordet for, at man skulde forvandle Ejendomsskylden til en Grundskyld. Principielt er vi saaledes ikke uenige om dette Spørgsmaal. Det maa nærmere undersøges, om Lovforslaget gaar vidt nok, om det gennemfører Princippet tilstrækkelig rationelt. Det maa blive en af Opgaverne for den kommende Udvalgsbehandling.

Jeg saa forleden Dag i et agrarisk sindet Blad, at man sagde, at det, der ved disse Skatteforslag er Tale om, er i Virkeligheden kun forøget Skat paa 3 Ting. Jeg tror, det var formuleret — ganske agitatorisk eller, om man vil, ganske demagogisk — saaledes: forøget Skat paa Værtshusdriveri, paa Drikkeri og paa Slikkeri — ogsaa Bønenes Slikkeri tages jo med under den nye Beskatning. Der kan naturligvis holdes adskillige Vælgermødetaler med dette Ledemotiv. Som ærede Medlemmer har set, bedømmer jeg Stillingen anderledes, nemlig ud fra vor Grundsætning: Er Skattebyrden afpasset efter Skatteevnen, og det er den ikke ved disse Skattelovforslag. Man taler om Luksus, om det overdaadige, det umoralske Liv inde i Byerne og særlig i Storkøbenhavn, sammenlignet med det tarvelige, spartanske, nøjsomme, moralske Liv ude paa Landet. Kære ærede Landboere, hvis De kendte Stemninger og Følelser her i Byerne, saa vilde De finde mangfoldige Byboere, som ikke længes efter noget andet end at komme ud til det stille Liv paa Landet. Jeg kan sige, at jo mere Bylivet vokser og Tempoet bliver hastigere, Nervositeten større, Kampen for Tilværelsen haardere, des mere breder denne Længsel efter at komme ud paa Landet og bo derude sig blandt Byboerne. Dér har man ganske vist ingen Palmehave i d'Angleterre og ikke noget Tivoli, og dér har man ikke Teatre paa den Maade, som vi har her. Men dér